

A DOUA VENIRE A DOMNULUI HRISTOS

de Preot Paroh Aurel Sas, Las Vegas.

(continuare din numărul trecut)

Venirea a doua a Domnului sau Parusia implică o „plinire a vremii”. Este necesar de o maturizare moral-spirituală a lumii, un progres, o ascensiune a omenirii spre acel moment final, fie prin înălțare fie prin decădere. Acel eveniment este așteptat cu înfrigurare nu numai de cei în viață, ci și de sfinți; ca prin învierea trupurilor la Parusie, spre Judecata finală, să ajungă a trăi comuniunea cu Dumnezeu.

Nici unul dintre sfinți nu socotește că a ajuns la sfârșitul istoriei, pentru a trăi în toată plinătatea comuniunea cu Dumnezeu în Gloria văzută a slavei lui Hristos. Perfecțiunea exhatologică va veni după ce omenirea s-a străduit să facă totul în Împărăția Harului lui Hristos, în care omenirea trăiește acum. După cum ne descoperă Sf. Pavel: „*Căci noi toți, privim ca în oglindă, cu fața descoperită, slava Domnului, ne prefacem în același chip din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului*” (2Cor. 3,18). Dar acestea cer un progres spiritual continuu:

„Îndată ce ne-am botezat sufletul strălucește mai mult decât soarele, fiind curățat de Duhul; și atunci privim spre slava lui Dumnezeu și primim o strălucire și ne prefacem din slavă” – din slava Domnului – „în slavă” – în slava noastră (Sf. Ioan Hrisostom, Omilia VII, la 2Cor., în traducere, p.107).

Semnele Vinirii a doua a Domnului Hristos.

Semne pozitive. Sf. Scripturi care folosesc cuvântul grecesc „semn” se constată că este folosit la singular și la plural la fel. Astfel se vorbește la singular de: „*semnul tăierii-împrejur*” ca pecete a dreptății lui Avraam pentru credința lui (cf. Rom. 4,11); de „*semn din cer*” cerut de cărturari și farisei /cf. Matei 16,1-2); Iisus este „*semnul*”, Pruncul culcat în iesle (cf. Luca 2,34), și „*semnul care va stârni împotrivire*” spre „*căderea și ridicarea multora în Israel*” (cf. Luca 2,34-35). Iar când I se cere „*semn*”, Domnul răspunde cu „*semnul lui Iona*” (Matei 12,38-40; 16,1-4; Marcu 8,12; Luca 11,29-30), simbolizând pe Iisus mort și înviat; precum și semnul dărămării și ridicării „*Templului*” Trupului Său Înviat, a treia zi (cf. Ioan 2,18-19). Ucenicii L-au întreat: de „*semnul venirii Tale*” și de „*semnul sfârșitului*” (Matei 24,3), iar El le-a vorbit de „*semnul venirii*” Lui, de „*semnul Fiului Omului*” (Matei 24,30), la venirea Sa.

„**Semnul Fiului Omului**” nu poate fi decât Crucea răstignirii Lui, prin care El a rupt zăpăsul „*greșelilor noastre și ne-a împăcat cu Dumnezeu-Tatăl*” (cf. Col.2,14; 2Cor.5,18-19; Efes.2,16), eliberând făpturile de toate puterile demonice, biruind asupra lor prin Cruce (cf. Col. 2,15). „*Iisus le-a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.”* (Luca 10,18). „*Un semn mare arătat din cer*”, o femeie înveșmântată cu soarele și luna, purtând pe cap Cunună cu 12 stele (Apoc. 12,1), simbol al Bisericii;

Sf. Ap. Pavel zice că iudeii cer „*semne*”, elinii cer înțelepciune, iar noi „propovăduim pe Hristos Cel răstignit” (1Cor. 1,22-24), care se vede a fi însăși „**Semnul**”. Se vorbește apoi de harisma „glosolaliei” sau „grăirea în limbi”, care este „semnul pentru cei necredincioși” (cf. 1Cor. 14,22), ca să-i încredințeze că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Apoi, Sf.Ap. Pavel vorbește în Epistolele sale de „*semnul semnăturii*” sale ca semn al autenticității Epistolelor sale (cf. 2Tes. 3,17).

Semnele vremurilor. Alte Scrip-turi vorbesc de „*semne*” la plural. Astfel, Domnul vorbește de „*semnele vremii*” (cf. Matei 16,3), de „*semne și minuni*” (cf. Ioan 4,48)), semne și minuni care sunt daruri ale Duhului Sfânt, venit în Biserică după Cincizecime, date spre zidirea Bisericii (cf. 1Cor. 12,7-11;14,4, 26). Sunt și „*semne mari din cer*”, „*semne în soare, în lună și în stele*” (cf. Luca 21,11,35); și „*semnele de dovedire ale apostoliei lui Pavel*” (cf. 2Cor. 12,12).

Semne negative. Sfânta Scriptură ne prezintă și alte feluri de „semne negative”, ca: „*semnul trădării*”, sărutul lui Iuda vânzătorul (cf. Luca 22,48), și „*un alt semn mare și minunat*”; șapte îngeri cu șapte pedepse ale mâniei lui Dumnezeu (cf. Apoc. 15,1) asupra lumii; și în fine „*semnul balaurului roșu, Lucifer, căzut din cer*, care a tras după el a treia parte din stele, îngeri) (cf. Apoc. 12,3; Luca 10,18), și „*semnul fiarei*” (cf. Apoc. 13,17; 20,4).

Semnele antihristului. Semnele diabolice ale antihristului, sau ale fiarei apocaliptice; „*semne*” care vor arăta timpul apariției potrivnicului lui Hristos. Se spune că venirea celui (antihristul ultim) va fi prin lucrarea lui satan, însoțit de tot felul de puteri și de „*semne și de minuni mincinoase*” (2Tes. 2,9); sau că „face semne mari, încât face ca și foc să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor. Și amăgește pe cei ce

locuiesc pe pământ prin „semnele” ce i s-a dat să facă ...” (Apoc. 13,13-14), „semne” făcute și de proorocul mincinos (Ap. 16, 13-14).

Deosebit de „*semnul*” și de „*semnele*” amintite care se vor petrece în istorie înaintea Parusiei, ca prevestitoare sau premergătoare, unele mai îndepărtate altele mai apropiate, Venirii Domnului, sunt ca: în cele dintâi se vorbește de războaie, când se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție; și va fi foamete, ciumă și cutremure. Dar încă nu va fi sfârșitul, ci toate acestea „*sunt numai începutul durerilor*” (cf. Matei 24, 1-8; 24, 9-42), „*dar încă nu este sfârșitul*” (Matei 24,6).

Marile Semne Exhatologice pre-mergătoare Parusiei.

Cu toate că Domnul, așa precum am văzut, nu ne lasă în Sf. Scriptură să prevedem cu siguranță momentul în care se va produce sfârșitul lumii, dar pentru că Apostolii au întrebat pe Mântuitorul ne oferă totuși câteva semene importante care indică cu aproximație apropierea sfârșitului. Acestea semene sunt.

1. „Propovăduirea Evangheliei la toate neamurile” (Matei 24,14);
2. „Convertirea poporului Israel la Hristos” (Rom. 11,25-26);
3. „Căderea multora de la Credință în amăgirea proorocilor mincinoși” (Matei 24,11-13, 2Tes. 2,3);
4. „Inmulțirea războaielor și a veștilor despre războaie” (Matei 24,6-8);
5. „Mari catastrofe: cutremure de pământ, semene în soare, lună și stele” (Matei 24,7 și 29);
6. „Venirea lui Enoh și Ilie” (Apoc. 19,1);
7. „Apariția lui Antihrist” (2Tes. 2,3-11; 1Ioan 2,18; 1Ioan 4,3), care va săvârși împreună cu proorocii săi mincinoși tot felul de semen ca să amăgească pe oameni. Acesta se va substitui, în mod mincinos, lui Hristos și va prigoni cu furie pe aleșii Domnului (cf. Matei 24,9-11; 24,23-26)
8. „Aratarea pe cer a „semnului Fiului Omului” (Matei 24, 30), adică semnul Crucii.

În finalul împlinirii acestor semne cu privire la sfârșitul lumii, Sfânta Scriptură, precizează totuși, că sfârșitul se va produce pe neașteptate, așa cum revelează Scriptura: „*Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiele, arzând, se vor desface, și pământul și lucrurile de pe el vor arde cu totul*” (II Petru 3, 3-4, 10).

Aceasta datorită înțelepciunii și iubirii divine care nu vrea să *panicheze lumea* cu sfârșitul apocaliptic. După cum Domnul nu vrea să pună omul în panică cu privire la sfârșitul personal al vieții, spunându-i când va fi, tot așa El nu vrea nici lumea să intre în panică de sfârșitul ei inevitabil, de vreme ce nimeni nu știe precis când se va produce. Referindu-ne la fiecare „semn” Biblic în parte, vom putea vedea câteva amănunte lămuritoare.

1. Primul semn „*Propovăduirea Evangheliei la toate neamurile pământului*” (cf. Matei 24,14), este un fapt care poate dura mii de ani. Am trecut anul 2000 și cu toată tehnica avansată tot mai este lume la care nu s-a propovăduit Evanghelia. Este drept că succesul propovăduirii Evangheliei astăzi este mult mai mare ca înainte. Fiecare generație creștină a propovăduit Evanghelia împărăției cât a putut prin mijloacele și cu greutatele ei. Nu este vorba ca Evanghelia să fie și primită de toată lumea, ci doară să fie propovăduită, chiar spre „*mărturie la toate neamurile*” (cf. Matei 24,14) în ziua Judecării, pentru că Dumnezeu respectă libertatea de alegere care a dat-o omului, când Iisus a zis: „*...Cine voiește să vină după Mine, ...*” (cf. Matei 16,24)

Evanghelia este numită „*Evanghelia Împărăției*” pentru că prin învățăturile divine ale acestei Evanghelii s-a înființat Împărăția Harului, la Venirea Fiului lui Dumnezeu în lume, prin Întrupare și dvenind astfel și Fiul Omului. Această Împărăție vine de la Dumnezeu prin Harul revărsat prin Iisus Hristos cu menirea să aducă omenirea la Dumnezeu prin Evanghelia. De aceea Evanghelia Domnului se numește deopotrivă „*Evanghelia împărăției*” și „*Evanghelia mântuirii*”, în drept și adevăr.

De aceea această Evanghelia trebuie propovăduită la toate neamurile din univers „*spre mântuire*”, pentru că toate neamurile vor fi judecate după „*Cuvântul Evangheliei*”, este cel care „*ii va judeca în ziua de apoi*” (cf. Ioan 12,48). Iar altă Scriptură zice: „*și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca lumea, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor*” (Rom. 2,16), ca mărturie că I-au primit și I-au împlinit, sau ca mărturie că li s-a vestit dar nu I-au primit! Așa precum omul tuturor vremurilor este judecat după o lege, tot așa și la Judecata finală omenirea va fi judecată după Evanghelia.

2. Al 2-lea semn de seamă este: „*Convertirea poporului Israel la Hristos*” (Rom. 11,25-26). Pentru convertirea lui Israel la Hristos vor trebui însă să apară, revelează Scriptura, cei doi martori prooroci, Enoh și Ilie, care n-au gustat moartea până atunci, fiind ridicați la cer; și după ce vor propovădui lui Israel 1260 de zile vor fi omorâți și ei de fiara care va porni război cu ei (cf. Apoc. 11,3-7).

Iată Scriptura care ne descoperă despre cei doi martori, Enoh și Ilie, zicând: „*și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și zeci de zile. Aceștia au putere să închidă*

cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste apa să le schimbe în sânge, ..., iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc, va face război cu ei, și-l va birui și-l va omorî” (Apoc.11,3-7)

Dar convertirea lui Israel la Mesia, Hristos Iisus, a început încă după Învierea Domnului și acest proces mare continuă cu succes în istorie mai departe, prin Providență fără ajutor. Întoarcerea poporului Israel în pământul Canan, a patriei părinților lor, a început încă după al 2-lea război mondial și continuă la fel cu mare succes. În poporul lui Israel s-au împlinit toate proorociile, ca aceea la răstignirea lui Iisus: *“și iarăși altă Scriptură zice: Vor privi la Acela pe care L-au împuns”* (Ioan 19,37), și tot așa se vor împlini toate până la sfârșit.

Majoritatea evenimentelor istorice și ale celorlalte națiuni gravitează apocaliptic în jurul poporului ales a lui Dumnezeu, în jurul Ierusalimului. Chiar în această vreme, când scriu acest articol, spre Israel țintesc toate popoarele din Estul Mijlociu, gata de tot atacul, ajutați de Împărații Răsăritului. Toate sunt evenimente istorice prevăzute de prevestirile Biblice spre vremurile Apocalitice.

VA URMA